

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Verein für Konsumenteninformation

Strona pozwana: A1 Telekom Austria AG

Sentencja

Artykuł 20 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że zmiana opłat za świadczenie usług związanych z sieciami lub usług łączności elektronicznej, następująca na podstawie postanowienia o waloryzacji opłat, które jest zawarte w ogólnych warunkach umów stosowanych przez przedsiębiorstwo świadczące te usługi i które przewiduje, że taka waloryzacja jest zależna od obiektywnego wskaźnika cen konsumpcyjnych ustalonego przez instytucję publiczną, nie stanowi „zmiany warunków umowy” w rozumieniu tego przepisu, uprawniającej abonenta do wycofania się z umowy bez ponoszenia kar.

⁽¹⁾ Dz.U. C 339 z 29.9.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles – Belgia) – Quenon K. SPRL/Beobank SA, dawniej Citibank Belgium SA, Metlife Insurance SA, dawniej Citilife SA

(Sprawa C-338/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przedstawiciele handlowi działający na własny rachunek — Dyrektywa 86/653/EWG — Artykuł 17 ust. 2 — Rozwiązanie umowy agencyjnej przez zleceniodawcę — Świadczenie wyrównawcze na rzecz przedstawiciela — Zakaz łączenia systemu świadczenia wyrównawczego z tytułu pozyskania klienteli i systemu odszkodowania — Prawo przedstawiciela do odszkodowania uzupełniającego w stosunku do świadczenia wyrównawczego z tytułu pozyskania klienteli — Przesłanki)

(2016/C 038/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Quenon K. SPRL

Strona pozwana: Beobank SA, dawniej Citibank Belgium SA, Metlife Insurance SA, dawniej Citilife SA

Sentencja

1) Artykuł 17 ust. 2 dyrektywy Rady 86/653/EWG z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym w następstwie rozwiązania umowy agencyjnej przedstawiciel ma prawo jednocześnie do świadczenia wyrównawczego z tytułu pozyskania klienteli, ograniczonego maksymalnie do jego jednorocznego wynagrodzenia, oraz – w przypadku gdy świadczenie to nie pokrywa całości rzeczywiście poniesionej szkody – do otrzymania odszkodowania uzupełniającego, o ile takie uregulowanie nie prowadzi do podwójnego zrekompensowania przedstawiciela z tytułu utraty prowizji wskutek rozwiązania wspomnianej umowy.

- 2) Artykuł 17 ust. 2 lit. c) dyrektywy 86/653 należy interpretować w ten sposób, iż nie uzależnia on przyznania odszkodowania od wykazania, że zleceniodawca dopuścił się zawinionego zachowania pozostającego w związku przyczynowym z podnoszoną szkodą, lecz wymaga, aby podnoszona szkoda była inna od tej naprawionej w drodze świadczenia wyrównawczego z tytułu pozyskania klienteli.

⁽¹⁾ Dz.U. C 339 z 29.9.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 listopada 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā Tiesa – Łotwa) – SIA „Maxima Latvija”/Konkurences padome

(Sprawa C-345/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Konkurencja — Artykuł 101 ust. 1 TFUE — Stosowanie analogicznego uregulowania krajowego — Właściwość Trybunału — Pojęcie „porozumienia mającego na celu ograniczenie konkurencji” — Umowy dzierżawy — Centra handlowe — Przysługujące najemcy referencyjnemu uprawnienie do sprzeciwu wobec wynajmu powierzchni handlowych osobom trzecim)

(2016/C 038/10)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA „Maxima Latvija”

Strona pozwana: Konkurences padome

Sentencja

- 1) Artykuł 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w taki sposób, że okoliczność, iż umowa dzierżawy znajdującego się w centrum handlowym lokalu wielkopowierzchniowego zawiera postanowienie uprawniające najemcę do sprzeciwienia się wynajmowi znajdujących się w tym centrum powierzchni handlowych innym najemcom, nie skutkuje sama w sobie tym, że celem tej umowy jest ograniczenie konkurencji w rozumieniu tego postanowienia.
- 2) Umowy dzierżawy takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym mogą zostać uznane za mające znamiona porozumienia, którego skutkiem jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE, jeśli po przeprowadzeniu pogłębionej analizy kontekstu ekonomicznego i prawnego, w jaki wpisują się te umowy, a także cech szczególnych danego rynku referencyjnego, okaże się, że znacząco przyczyniają się one do ewentualnego wprowadzenia barier na tym rynku. To, w jakim stopniu każda z tych umów przyczynia się do tego wprowadzenia barier, jest uzależnione od zajmowanej przez strony umów pozycji rynkowej oraz czasu, na jaki umowy te są zawierane.

⁽¹⁾ Dz.U. C 329 z 22.9.2014.